

1) Τοῦ ἀέρος τὰ ἀνώτερα καθαρά στρώματα, ὁ αἰθήρ, λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): *Ἡ συννεφὶς ποῦ κρέμονταν ἔς τὸν αἰθέρα* ΧΧριστοβασ. Διηγ. ξενιτ. 17 || Ποίημ.

*Τέτοιο χῶμα ἀπ' τὴν ἡμέρα | τὴ μεγάλη τοῦ Χριστοῦ,
ποῦ εἶχε φέρει ἀπ' τὸν αἰθέρα | τιμὴ ἐμᾶς καὶ δόξα αὐτοῦ.*

ΔΣολωμ. 53 β) Ἐλαφρὸν ρεῦμα ἀέρος θερμὸν ἢ μολυσμένον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἐναν ἀθέραν ἐντῶκε με (μὲ προσέβαλε) Τραπ. Χαλδ. Τῇ φωτίας ἀθέρα ἔρται οὐς ἀδὰκὰ (ἔρχεται ἔως ἐδῶ κοντὰ) αὐτόθι.* || Ἄσμ.

*Ὅλ' τρώγ'νε τὸ ψωμὶν αἶτον ἔς σὸ φῶς καὶ ἔς σὴν ἡμέραν
κ' ἐγὼ ὁ κακορρίζικος ἔς σὴ λαγουνμὶ τὴν ἀθέραν*

Χαλδ. γ) Πᾶν διαυγὲς ἀντικείμενον Σίφν. 2) Τὸ πτητικὸν ὑγρὸν αἰθήρ, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ὡς φάρμακον ἀναληπτικὸν ἢ ναρκωτικὸν λόγ. σύνηθ.

αἰθίνος ἐπίθ. Πόντ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. *αἰθίνος*. Πβ. Ἡσύχ. «αἰθίνος καπνός» ὁ δριμύς.

Ζωηρός, δυσήνιος, ἄτακτος, ἐπὶ παιδίου.

αἰθρία ἡ, ἀμάρι. *αἰθρία* Πόντ. (Τραπ.) *αἰχτιρά* Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *αἰθρία*.

1) Ὁ ἀνέφελος καὶ καθαρὸς οὐρανός, αἰθρία ἔνθ' ἄν.: *Ὁσήμερον ἐγέντον αἰχτιρά* Τραπ. *Αἰχτιρά κάντρος ἔν'* (εἶναι αἰθρία λάμπουσα ὡς κάτοπτρον) Σάντ. 2) Τὸ ὑπαιθρον Πόντ. (Τραπ.): *Ἐκάθουν ἐντάμαν ἔς σὴν αἰθραν.*

αἰθριάζω ἀμάρι. *αἰχτιράζω* Πόντ. (Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. *αἰθριάζω*.

Συνήθως κατὰ γ' πρόσ., γίνεται εὐδία, αἰθριάζει, εὐδιάζει ἔνθ' ἄν.: *Αἰχτιράζ'* (εἶναι αἰθρία, εὐδία) Τραπ. Χαλδ. *Αἰχτιράσεν ὁ καιρὸν - οὐρανὸν* (κατέστη αἰθριος) Τραπ.

***αἰθριακή** ἡ, *αἰχτιράκη* Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *αἰθρία*, παρ' ὁ καὶ *αἰχτιρά*.

Ὁ αἰθριος οὐρανός ἐν καιρῷ νυκτός: *Θῆκον ἔς σὴν αἰχτιράκην τὸ βοτάν'* (θέσε ὑπὸ τὸν αἰθριον οὐρανὸν τὸ φάρμακον. Ἐπὶ μαγικοῦ βοτάνου).

αἰθριασμα τό, ἀμάρι. *αἰχτιράσμαν* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) *αἰχτιράγμαν* Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *αἰθριάζω*, παρ' ὁ καὶ *αἰχτιράζω*.

Ἀνέφελος καιρός, αἰθρία, εὐδία ἔνθ' ἄν.: Παροιμ. φρ. *Τῇ Καλανταρί' τ' αἰχτιράσματα καὶ τῇ γράϊας τ' ὁμνύσματα* (τοῦ Ἰανουαρίου ἢ αἰθρία καὶ τῆς γράϊας οἱ ὄρκοι. Δηλ. αἱ μεθ' ὄρκου βεβαιώσεις τῆς γράϊας εἶναι τόσον ἀσταθεῖς καὶ ἀβέβαιοι, ὅσον καὶ ἡ αἰθρία τοῦ Ἰανουαρίου) Χαλδ. *Μοθοπωρί' αἰχτιράσματα, ὁέρας ὁμνύσματα* (φθινοπωριναὶ αἰθρίαί, χήρας ὄρκοι. Συνών. τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθι.

αἰκία ἡ, Τσακων. *ικία* Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *αἰκία*.

Πληγὴ, βλάβη: *Νὰ ν' ἐρέση ἡ ἰκία!* (νὰ τὸν εὖρη τὸ κακόν! Ἀρά).

***αἰκιστὸς** ἐπίθ. *ικιστὲ* Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. **αἰκιάζω*. Πβ. ἀρχ. *αἰκίζω*.

Βεβλαμμένος σωματικῶς ἢ ψυχικῶς: *Ἐντρι ἐν ἰκιστὲ* (οὐτος εἶναι κτλ.)

αἰλάκι τό, ΠΓεννάδ. 903.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *αἰλίλακος*.

Τὸ φυτὸν σμιλαξ ἢ τραχεῖα (*smilax aspera*) τῆς τάξεως τῶν λειριωδῶν (*liliaceae*). Συνών. *ἀγριόβατος*, *ξυλόβατος*. [**]

αἰλανθος ὁ, Κεφαλλ. *αἰλάντες* Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιστημονικοῦ ὄρ. *ailanthus*.

Τὸ δένδρον αἰλανθος ὁ ἀδενώδης (*ailanthus glandulosa*) τῆς τάξεως τῶν ξανθοξυλωδῶν (*xanthoxylaceae*). Συνών. *ἀγριοκαρυδῆς*. [**]

αἰλίλακος ὁ, Ἰθάκ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν *αἰλάκι*, ὁ ἰδ.

[**]

αἶμα τό, κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ὁφ.) *αἶμαν* Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Σύμ. *αἶμας* Ἀθῆν. Ἀνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπ. (Συκεῖα Κορινθ.) Σκυρ. Σύρ. *αἶμ-μα* Χίος (Πυργ.) *γαῖμα* σύνηθ. *γαῖμα* Ἀπουλ. *γαῖμαν* Κύπρ. *γιόμα* Θράκ. (Σουφλ.) Προπ. (Πάνορμ.) Σύμ. *ῶμα* Κάρπ. *ῶμα* Καπ. *ῶμαν* Καπ. (Φάρας.) *ῶγμα* Κάλυμν. Καπ. (Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ. Φάρας. Φερτ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *αἶμα*. Ὁ τύπ. *αἶμαν* καὶ παρὰ Δουκ.

1) Τὸ ἐντὸς τῶν ἀρτηριῶν καὶ τῶν φλεβῶν ἀνθρώπου καὶ ζῴου κυκλοφοροῦν ἐρυθρὸν ὑγρὸν κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ. Φάρας. Φερτ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Τὸ ἀρνὶ ἦταν ἄψητο καὶ τό τρώγαν μὲ τὸ αἶμα. Στύβω τὸ κρέας καὶ πίνω τὸ αἶμα κοιν. Στάζει-τρέχει τὸ αἶμα ἀπὸ τὴν πληγή.* || Παροιμ. *Τὸ αἶμα νερό δὲ γίνεται καὶ ἂν γενῇ δὲν πίνεται* (καὶ ἂν ποτὲ διαταραχθῇ ἢ πρὸς τοὺς οἰκείους ἀγάπη, δὲν δύναται νὰ μεταπέση εἰς ἐχθραν ἄσπονδον) σύνηθ. || Ἄσμ.

Ἔμουν τὰ ὄντια του κριάς καὶ τὰ φτερά του τ' ὦμα (γέμουν τὰ δόντια του κτλ.) Κάρπ.

Ἐδεῖ ποῦ πμανεν ὁ Χάροντας τὰ γαῖματα πιτοῦσαν Κύπρ.

Τὸ στόμα ὦμα ἔγμεν καὶ γλῶσσα ἀπελαλειοῦντον

Καπ. Πρὸς δῆλωσιν τοῦ λίαν ἐρυθροῦ χρώματος: *Ἐγινε ὁλος αἶμα. Καρπούζει αἶμα. Σὰν τοῦ λαγοῦ τὸ αἶμα κοιν. Τὸ μωρὸν ἐγέντον αἶμαν* (ἔγινε κατέρυθρον) Πόντ. *Οὐρανὸν ἐκλῶσεν αἶμαν* (ὁ οὐρανὸς μετεβλήθη εἰς αἶμα) Χαλδ. *Τὸ ποτάμ' ἐκόπεν αἶμαν* (μετεβλήθη εἰς αἶμα) Τραπ. Χαλδ. *Τὸ ποτάμιν γαῖμαν πάει* (εἶναι πολὺ θολὸν) Κερασ. || Ἄσμ.

Τὸ φεγγαράκι τὸ λαμπρὸ ἔς τὸ αἶμα βουτηγμένον

Ἀνδρ. Ἐν τῇ χειρουργικῇ καὶ τῇ ὑγιεινῇ: *Βγάζω-παίρνω αἶμα* (φλεβοτομῶ, φλεβοτομοῦμαι), *κρατῶ-σταματῶ τὸ αἶμα* (ποιοῦμαι ἐπίσχεσιν τῆς αἱμορραγίας). *Ἀλλάζω-βάζω-κάνω-χάνω αἶμα. Ἀρρωστημένο-γλυκὸ-θολὸ-καθαρὸ-κακὸ-καλὸ-σκοτωμένο αἶμα. Ἡ γυναῖκα ἔς τὴ γέννα της ἔχασε πολὺ αἶμα. Τὴν ἀνοιξι ἀλλάζουν τὰ αἷματα κοιν.*

Ἐν τῇ νοσολογίᾳ: *Κατουρῶ-ξερνῶ-φτύνω αἶμα. Μὲ πάει-μοῦ ῥχεται αἶμα. Χαλνᾷ τὸ αἶμα μου. Ποῦ νὰ κατουρήσης-νὰ ξεράσης αἶμα!* (ἀρὰ) κοιν. *Ποῦ νὰ φτύση τὸ γαῖμα του!* Σίφν. *Ποῦ νὰ πκιῇ τὸ γαῖμαν του!* Κύπρ. *Αἶμα σ' νὰ γίνεται!* (ἐνν. τὸ ψωμί ποῦ σ' ἔθρεψα νὰ σοῦ γίνῃ αἶμα νοσηρὸν) Πόντ. *Αἶμα δὲ βγάειζ' ἀπ' ἀπάνον τ'* (ἐπὶ τῶν λίαν ὠχρῶν καὶ ἀδυνάτων) Ἡπ. *Ἐκόπηκε τὸ αἶμα του*

ἐπαθε λέπραν) Κρήτ. *Ἦρε με τὸ γαῖμαν* (ἐπὶ ἡμιπληγίας) Κύπρ. || Παροιμ. φρ. *Αἷμα ξερνᾷ καὶ λέει πῶς ἔφαγε κράνα* ἐπὶ τῶν δυστυχούντων καὶ προσποιουμένων εὐτυχίαν) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μεταφ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ μοχθεῖν: *Ἐφτυσα αἷμα ὥσπου νὰ τὸν καταφέρω. Θὰ ξεράσῃ αἷμα γιὰ τὰ πληρώσῃ τὸ χρέος. Θὰ κατοικήσῃ αἷμα ὥσπου ν' ἀναφρέσῃ τὰ παιδιὰ του κοιν.* *Ἐσταξε ἡ καρδιά του αἷμα Πελοπν. (Λακων.) *Τὰ λεφτὰ τὰ βγάνω μὲ αἷμα Κεφαλλ.* Δευκ. κ. ἄ. *Ἐδρωσα γαῖμαν Κύπρ. || *Ἄσμ.

Γαῖμα, μάννα, ἔχυνα τὴ νύχτα μοναδέσσα

Πόντ. (Κερασ.) || Ποίημ.

Αἷμα ἰδρωσε τὸ δέσμα | καὶ ὁ φονεὺς τῆς ἀνασαινε

Βαλαωρ. *Ἔργα 3,77 (ἐκδ. Μαρασλή). *Ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης κράσεως ἢ ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως: *Τὸ μάγουλό του στάζει αἷμα* (εἶναι αἱματώδης, εὐρωστος). *Δὲν ἔχει αἷμα μέσα του* (εἶναι ἀναιμικός καὶ μεταφ. εἶναι χαῖνος, νωθρός, ἀδιάφορος) κοιν. *Δὲν ἔχει αἷμα* (εἶναι δειλός) *Ἡπ. *Τὸ γαῖμαν του ἐν' νερόν* (εἶναι ψυχρός, ἀνόρητος) Κύπρ. *Τὸν τρώει τὸ αἷμα του* (προκαλεῖ καθ' ἑαυτοῦ μέγα τι κακόν) Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάμ.) κ. ἄ. *Τὸν τρώει τὸ αἷμα του* (προαισθάνεται μέγα τι κακόν) Ζακ. Κεφαλλ. *Τὸ αἷμαν ἀτ' *κι πορπατεῖ* (τὸ αἷμά του δὲν κυκλοφορεῖ, εἶναι ἄτονος) Πόντ. || Φρ. *Κρύα αἷματα, παιδιὰ, κρύα αἷματα!* (σύστασις πρὸς φιλονικούντας, νὰ εἶναι ψυχραίμοι) Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

*Ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν (α) φόβου: *Ἐκόπηκε-ἔφυγε τὸ αἷμα μου (ἐφοβήθη πολὺ). *Μοῦ *κοιφες τὸ αἷμα* (μὲ κατεπτώσεις, μ' ἐτρόμαξες) κοιν. *Δὲν τοῦ ἔμεινε αἷμα μέσα του* Κεφαλλ. κ. ἄ. *Τὸν πῆγε αἷμα* (κατελήφθη ὑπὸ τρόμου) *Ἡπ. *Τὸν πάει αἷμα Κρήτ.* *Τὸ γαῖμα μ' ἔφυγεν* Πόντ. (β) Ὁργῆς: *Τὸ αἷμα ἀνάβει* (ἡ χρησις καὶ μεταγν., πβ. Θεοκρ. Εἰδύλλ. 20,15 «... καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν, ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἷμα»). *Μὴ μοῦ ἀνάβῃς τὰ αἷματα!* (μὴ μὲ ἐξοργίζῃς!) *Τὸ αἷμα ἀνεβαίνει-ἔρχεται 'ς τὸ κεφάλι.* *Ἐβρασε τὸ αἷμα μου κοιν. *Βούρκουσι-ἦψι-φούσκουσι τὸν αἷμα μ' Λέσβ.* *Τὸ αἷμα χουχλίζει* (χοχλάζει) Πελοπν. (Μάν.) *Ἐξίνισε τὸ αἷμα του Κρήτ. κ. ἄ. *Ἀνακατωθήκανε τὰ αἱματά του Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ. *Αἷμα στάζει τὸν σπαθί τ'* (εἶναι ὀργίλος, ἄγριος, αὐστηρὸς) Λέσβ. || Φρ. *Ἐγινε ὅλος αἷμα κοιν. *Βράζ' τὸν αἷμα τ' σὰν τοῦ λαγοῦ τ' ψόφιου* (εἰρων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

(γ) *Ἐπὶ ἔριδος, διαπληκτισμοῦ κττ.: *Πίνω-ρουφῶ-χύνω αἷμα. Κολυμπῶ-κυλνέμαι-πλέω-πνίγομαι 'ς τὸ αἷμα ἢ 'ς τὰ αἷματα* (πβ. Εὐριπ. *Ἡλέκτρ. 1172 «νεοφόνουσι αἱμασι πεφυρμένοι»). *Βάνω 'ς τὰ αἷματα* (περιπλέκω τινὰ εἰς συμπλοκήν, εἰς ἔριδας). *Μπαίνω 'ς τὰ αἷματα* (περιπλέκομαι εἰς ἔριδας) κοιν. *Στάζει αἷμα* (ἐπὶ τοῦ αἰμοχαροῦς) πολλαχ. *Κολυμπῶ-λούσκομαι 'ς σὰ αἷματα* Πόντ. *Τὸ αἷμα δὲν ἀφίνει νὰ φύγῃ* (κρατεῖ τὸν φονεὴ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ φόνου) Πελοπν. (Καλάμ.) *Τὸν ἐσκότισε τὸ αἷμα* (τὸν ἔφερεν εἰς συσκότισιν φρενῶν τὸ ὑπ' αὐτοῦ χυθὲν αἷμα) Κεφαλλ. κ. ἄ. || Φρ. *Ἡ πέννα του στάζει αἷμα (ἐπὶ ἀνθρώπου γράφοντος μετὰ δριμύτητος καὶ κατακρίνοντος τοὺς ἄλλους ἢ καὶ τοῦ καλῶς γράφοντος) σύνθηθ. (δ) *Ἐπὶ ἐκδικήσεως: *ΠΑίρνω τὸ αἷμα μου 'πίσω* (ἐκδικουμαι. *Ἀπὸ τοῦ παλαιοτάτου ἐθίμου τῆς ἐκδικήσεως, τῆς τιμωρίας τοῦ φόνου διὰ φόνου τοῦ φονεῶς ἢ συγγενοῦς αὐτοῦ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,352). *Φωνάζει τὸ αἷμα σύνθηθ. Φωνάζει τὸ αἷμα τοῦ σκοτωμένου* (ζητεῖ ἐκδίκησιν) Κεφαλλ. (πβ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 400 κέξ. «ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας | χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν | αἷμα' βοᾷ γὰρ λουγὸν Ἐρινύς»). *Ζητῶ τὸ αἷμα* (ἐκδίκησιν) *Ἡπ. *Χρωστᾷ τὸ αἷμα* (ἐπὶ τοῦ φονεῶς ἢ συγγενοῦς αὐτοῦ ὑποκειμένου εἰς ἐκδίκησιν ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος) Μάν.

*Ἐπὶ παντὸς πολυτίμου, πλείστου ἀξίου πράγματος (διότι τὸ αἷμα εἶναι τι, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἀδύνατος ἡ ζωὴ, ἐντεῦθεν πολυτιμότερον τῷ ἀνθρώπῳ): *Δίνω τὸ αἷμα μου. Δίνω τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου. Μοῦ παίρνει-πίνει-ρουφᾷ τὸ αἷμα* (μοῦ ἀφαιρεῖ, ὅ,τι πολυτιμότερον ἔχω) κοιν. (πβ. Σοφοκλ. *Ἡλέκτρ. 785 κέξ. «ξύνοικος ἦν μοι, τοῦμόν ἐκπίνουσ' αἶ | ψυχῆς ἄκρατον αἷμα»). *Δίδω τὸ αἷμα τῆς ψυχῆς μου Ζάκ.* *Ἐναν ἐν' καὶ γαῖμαν ἐν' (ἐπὶ πράγματος μοναδικοῦ καὶ πολυτίμου) Τραπ. κ. ἄ. *Μὴ νομίσης... πῶς σὲ γέλασα, νὰ τὰ χρήματα, δῶσ' μου τὸ αἷμα μου* (τὴν οἰκίαν καὶ τὴν ἄμπελόν μου) ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 36. 2) Πληθ., ἡ ἔμμη-νος ροὴ τῶν γυναικῶν, τὰ ἔμμηνα κοιν.: *Ἐχει-τῆς ἦλθαν τὰ αἱματά της. *Εἶναι 'ς τὰ αἱματά της κοιν.* 3) Φόνος *Ἡπ.(Τζουμέρκ.) Πελοπν.(Καλάβρυτ.) Πόντ.: *Τρία γαῖματα ἐποίηκα* (ἔκαμα) Πόντ. *Θὰ μᾶς σκοτώσῃ 'ς ἓνα αἷμα καὶ τοὺς δυὸ Καλάβρυτ.* || *Ἄσμ.

*Ἐξήντα δράκους ἔκαμα ἀπάνω 'ς ἓνα αἷμα

Τζουμέρκ. (πβ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 520 κέξ. «τὰ πάντα γὰρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἱματός ενός, μάτην ὁ μόχθος» καὶ Εὐριπ. *Ὀρέστ. 284 κέξ. «σὺ μὲν γὰρ ἤνεσας τὰδ', εἰργασταὶ δ' ἐμοὶ | μητρῶον αἷμα»). 4) Γένος, συγγένεια (τὸ αἷμα κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν μεταδίδεται σταθερῶς ἀπὸ τῶν γονέων εἰς τὰ τέκνα καὶ ἀνήκει εἰς αὐτοὺς ὡς κτῆμα, ἐντεῦθεν παραμένει ἀναλλοίωτον εἰς τὰ μέλη γένους τινὸς ἢ φυλῆς καὶ διαφέρει τοῦ αἵματος τῶν μελῶν ἄλλου γένους ἢ ἄλλης φυλῆς) κοιν.: *Βασιλικὸ-γαλάζιο-εὐγενικὸ-καθάρειο αἷμα. Αὐτὸς εἶναι ἀπὸ βασιλικὸ αἷμα. Εἴμαστε ἓνα αἷμα. Αὐτὸς εἶναι αἷμα μου* (συγγενῆς μου) κοιν. *Ἀλικο αἷμα Πελοπν (Μεσσ.) *Ξανθὸ αἷμα Δευκ. Κρεμέζο αἷμα* (εὐγενές, ἐπιφανές γένος) Καλάμ. *Αἷματα ἀνακατωμένα* (οἰκογένεια, ἐν αἷς ἐγένοντο ἐπιγαμίαι μεταξὺ συγγενῶν παρὰ τοὺς ἐκκλησιαστικὸς κανόνας ἢ παρὰ τοὺς νόμους τῆς πολιτείας) Κεφαλλ. κ. ἄ.: *Εἶναι 'ς τὸ αἷμα μας* (συγγενῆς ἡμῶν) Κεφαλλ. *Ἀσ' σὸ αἷμαν ἔμουν ἐν'* (ἐκ τοῦ ἡμετέρου γένους κατάγεται) Κερασ. *Ἀπὸ ψηλὴ γενεὰ καὶ ἀπὸ καθάρειο αἷμα Κρήτ. κ. ἄ. || Φρ. Τὸ αἷμα τρανᾷ* (ἡ συγγένεια ἔλκει, γεννᾷ φίλτρον) κοιν. *Ἀπὸ αἷμα εἶναι* (κατάγεται ἐξ ἐπιφανοῦς γένους) σύνθηθ. (πβ. Ὀμ. Ζ 211 «ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι»). *Αἷμα ψηλὸ* (ἐπιτήδειος τεχνίτης) Λέσβ. 5) Ὑπὸ τὸν τύπ. αἷμα τοῦ Χριστοῦ Σύμ. καὶ αἷμα τ' Χ'στοῦ *Ἡπ. (Ζαγόρ.) φυτὰ α) Κνήκος ἢ ἱερὰ-κανθα (cnicus benedicta) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). β) Κενταύριον τὸ λευκόκαυλον (centaurea leucocaulus) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). Πβ. ἀκάτθιν τοῦ Χριστοῦ (ἐν λ. ἀγκάθι 1 ζ, σταυραγκάθι). 6) Ὑπὸ τὸν τύπ. αἷμα τοῦ δράκου *Ἀθῆν. αἷμα τῶν ἐννεῶν ἀδερφῶν Πελοπν.(Μεσσ.) αἷμα τῶν ἐφτὰ ἀδελφῶν *Ἡπ. Θεσσ. Σύμ. καὶ παρὰ Σομ. αἷμα τῶν δύο ἀδερφῶν, τὸ αἷμα δράκοντος (sanguis draconis), φάρμακον ἐμπειρικόν, ὅπερ ἀναμειγνύμενον μετ' ἄλλων τονωτικῶν φαρμάκων εἰς τὰ λεγόμενα *μαντζούνια* χρησιμοποιεῖται ὡς τονωτικὸν τοῦ αἵματος ἐνθ' ἄν.

αἱμάκι τό, ἀμάρτ. αἱμάτσι Εὐβ. (Κονίστρ.)

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. αἷμα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. *πρᾶμα-πραμάκι* κττ.

*Ολίγον αἷμα. Συνών. αἱματάκι, αἱμάτι, *αἰμό-πυλλον.

αἱμασιὰ ἡ, πολλαχ. αἱμαδὰ *Ἀνδρ. Τῆλ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. αἱμασιὰ.

1) Τοιχίον ἢ ἀντηρὶς συγκρατοῦσα τὸ φυτικὸν χῶμα κατωφεροῦς ἐδάφους ἐνθ' ἄν. Συνών. *πεζούλλα*. 2)

